

NORDISK TEATERLABORATORIUM ODIN TEATRET

ANDERSENS DRØM

26. september 1874

I Nat havde jeg en underlig, uhyggelig Drøm. Jeg drømte at jeg var med Kongen paa et Fartøi og da jeg var i Land kom Bud efter mig at Kongen ventede paa mig, vi skulde reise. Nu pakkede jeg i hast to Kufferter, men kunde ikke blive færdig, altid laae der Noget jeg skulde have med, jeg var i stor Spænding, der lød et Skud, Kongen var ombord, jeg skulde komme i største Hast, Kufferterne fik jeg lukket og givet en Karl og nu løb jeg af sted, det var ned mod en Flod; man viiste mig at jeg skulde en anden Vei, gennem en Skov. Atter lød Skud og der blev sagt mig at Kongen med sit Skib nu seilede, men der laae et andet kongeligt Skib, hvor jeg kunde komme om Bord; jeg saae dette og naaede der hen, en Mand i en rød Kaftan, med draget Sabel vinkede, han lignede den gamle Rambuschs i Korsør. Endelig var vi hinanden nær og han modtog mig med Skjælsord, og jog mig til Skibet idet han med den flade Klinge slog mig over Ryggen. Jeg vendte mig vred, men blev drevet ombord ned i Maskineriet og jeg hørte der jeg var paa et Slaveskib – hvorved jeg vaagnede.

Fra H.C. Andersens dagbog
1873-1875

TO SPOR TIL TILSKUEREN

En kunstnerkreds samles i en dansk have. Det er lys morgen. De afventer sommernatten, da den nedgående sol i nogle få sekunder vil danse.

En ven fra et fjernt kontinent kan hvert øjeblik slutte sig til dem. Sammen med ham vil de, drømmende med åbne øjne, drage på en pilgrimsfærd til de egne, hvor Andersens eventyr hersker. Fred hviler over Europa. I det mindste over deres land. Eller måske kun over deres have. I dette afgrænsede rum går tiden langsomt i stå og timerne opløses.

Det er sommer, men snefnug daler, og sneen plettes efterhånden sort. Kunstnerkredsens fantasier flyder på en dunkel drøm: på et fartøj med fastlænkede kvinder og mænd. Kredsen fornemmer vægten af usynlige lænker. Er også de slaver?

Da pilgrimsfærden nærmer sig sin afslutning, indser drømmerne, at deres sommerdag har varet et helt liv. Nu venter en seng med drømmeløs søvn dem. Hvem er de skikkelser, som nu kommer for at afhente dem: genfærd, marionetdukke eller legetøjsfigurer? Hvilket liv er der tilbage, når vi hører op med at drømme? Og hvilken tragedie eller farce danser solen?

* * * *

Hans Christian Andersen (1805-1875) skrev det i sin dagbog: han drømte, at han af kongen var inviteret til at sejle ud med dennes fartøj. Andersen styrtede ned mod havnen, men det kongelige skib var allerede stævnet ud. Han blev kaldt ombord på et andet skib og blev brutalt drevet ned i lastrummet. Der opdagede han, at han var blandt slaverne på et slaveskib.

H.C. Andersens bedstefar var sindssyg og hans far en overfølsom skomager, som døde, mens sønnen endnu var barn. Moren, en vaskekone, drak for at holde varmen om vinteren ved åen. Hun blev ikke betragtet som meget mere end en fortrukket luder og døde på fattigstiftelsen af *delirium tremens*. Andersen holdt sig langt væk fra hendes tarvelige dødsleje. Han forblev, hvor han var, i Rom - nu en berømt mand.

Hele sin opvækst havde Andersen ønsket at slippe væk fra forældrenes hjem. Han var kun lige fyldt fjorten, da han stak af fra fødebyens elendighed og rejste til København, hvor han forsøgte sig som operasanger, balletdanser, skuespiller og omsider forfatter. Han mistede dog aldrig den angstfyldte bevidsthed om sin oprindelse som træ. Kun gennem konstant kamp ville han kunne bryde sin oprindelses lænker. Han vidste, at der i hjertet af hans elskede og så civiliserede land måske gemte sig et folk af slaver.

Medvirkende: Kai Bredholt, Roberta Carreri, Jan Ferslev, Elena Floris, Donald Kitt, Tage Larsen, Augusto Omolú, Iben Nagel Rasmussen, Julia Varley og Frans Winther

Instruktion: Eugenio Barba

Varighed: 80 min. (uden pause)